

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. XLVII. Joannes Franciscvs Barbadicus Venetus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. XLVII.

JOANNES FRANCISCVS BARBADICUS VENETUS.

Joannes Franciscus tit. SS. Petri & Marcellini Cardinalis Barbadicus Venetus Episcopus Brixienſis natus eſt Anno 1658. 27. Aprilis ex Illuſtriſſimâ Venetos inter Barbadicorum Familiâ, quæ Originis vetuſtate primis annumeranda. Antequam Attila Orbis terror copias ſuas penè innumerabiles, Italiæ infunderet, in Hiſtriâ habitabant; ſed ut ejus ſurorem, igne ferrôque omnia depopulantis, declinarent, ad Venetas paludes confugiebant, & novam ſibi patriam in Republicâ illâ, ex aquis ſubitò emergente, conſtituebant. Ipſum Nomen Barbadicorum magnitudinem denotat. Nam Paulo Gradenſi teſte, fuit Arrigo quidam, patriam *Muggiam* (alii *Mugliam* vocant) ad ſinum Tergeſtinum ſitam, naſtus. Is Anno 880. Sarracenos, Urbis Tergeſtinæ mœnia ex improvifo ſcandentes, tantâ clade proſternebat, ut pauci è victoris manibus elaberentur. Mox ex divictorum barbibus, quas evelli jubebat, crinitam torquem ſibi conſcisci curabat. Hinc in perpetuam ejus rei memoriam Arrigo ille, Barbarigo à Barbibus cognominabatur. Manlium ego Torquatum vocandum exiſtimo; inſo Manlio major erat. Hic auream torquem, uni detractam Gallo, è collo ſuſpenderat; contra alter non niſi compluribus ſtratis ſuâ poterat erigere monumenta victoriæ; hinc valde congruè Barbadici Leopardos pro inſignibus elegerunt, quando robore plusquam Leonino Illuſtriſſimam ſtirpem fundârunt. Excellentiffima Venetorum Republica ad Ducale ſaſtigium ex Barbadicis duos aſſumpſerat: Marcum Anno 1485. cui breviffimum regimen obtigit; nam nonus menſis extinctum vidit: & poſt eum Auguſtinum Barbadicum, Marci Germanum Fratrem, qui ſuum Pollux Caſtorem ſequebatur, alternas in Cœlo Veneto vices obtinere viſus. Ejus Regimen ut plurimum inde nobilitabatur, quòd Veneti per id tempus, Cypri rege cum ſtirpe extincto, Cyprium Inſulam, Reginâ Catharinâ tradente, occupaverint. Erat Catharina nobilis Veneta, Marci Cornari filia, quam Jacobus II. Cypri Rex ſibi Conjugem elegerat. Inclyta Venetorum Republica, hoc matrimonium illuſtratura, Catharinam publicâ præconis voce in filiam adoptaverat. Jacobo II. Anno 1474. mortuo, regnum ad ejus filium poſthumum, quem Jacobum III. nuncupabant, devolvebatur; ſed eo etiam ſuis adhuc in cunis extincto, ex ultimis Jacobi II. tabulis, Regni poſſeſſio ad Catharinam Cornaram ſpectabat: Hæc Originis probè memor, celeberrimum regnum Venetis Anno 1485. filia patribus, relinquebat. Ea poſſeſſio fermè per duo Sæcula tenebat; verùm Anno 1570. à Solymo Turcarum rege inſula oppugnari coepta. Belli itaque Societate inter Pontificem, Hiſpanum regem, & Venetos inita, ingens claſſis auxilio obſeſſis mittebatur; caterùm certamine dignationis inter Duces orto, dum ad Cretam ſedebatur, Cyprus expugnabatur; ut Turca ſemper noſtris diſcordiis creſceret. Quidquid ea de re ſit, Barbadicorum prudentiæ adſcribendum, quòd Cypro potiti ſint Veneti: utinam & alii ſuum beneficium feciſſent, ut conſervaretur. Quis Procuratores S. Marci, nobiles Senatores, & complures ad externos Principes Legatos, unius veluti paginæ anguſtiis hic circumſcribere valeat? Unum nunquam intermoriturâ ejus Viri memoriâ

tota

tota Italia retinebit, Joannem videlicet Barbadicum, qui Anno 1378. Procurator Divi Marci dictus. Is primus Venetos edocebat, quâ arte tormenta, ballistas, & majores sclopos in hostem librarent; eo etiam nocenti genere laudem comeritus, utpote in defensionem patriæ, & in solos hostes profligandos à se equidem destinato. Quis Augustinum Barbadicum silentio involvat, qui in proelio ad Echinadas insulas Generalis Provisoris (Proveditorem vocant) munere functus, maximum momentum ad victoriam attulerat. Ea pugna committebatur Anno 1571. Joanne Austriaco summa cum potestate classi præfecto. Pius V. Pontifex Maximus è Sacra Dominicanâ Familia certam à Deo pollicebatur victoriam; & manifestum initâ pugna cœleste auxilium fuit: nam ventus, qui adversus nostris erat, in hostem versus; hostilis classis victa, captâque est, memorabili ad posteros victoriâ. Captæ triremes fermè CC. ad XXX. Turcarum millia extincta. VI. millia capta. Christianorum Captivorum XV. millia servitio exempta. Hanc victoriam Pius V. eâ ipsâ horâ, quâ obtenta fuerat, Deo revelante, cognoverat, suisque familiaribus indicabat; victima tamen cadebat Augustinus Barbadicus, in capite sagittâ ictus; quæ cum veneno infecta fuisset, immortalis Nominis Viro, unâ à proelio horâ, moriendum fuit. Vivit tamen strenuissimus Christiani Nominis Propugnator in perpetuâ posterorum memoriâ. Græcæ Venetiæ in *Aula del Consiglio* Marmoream Statuam huic Christiano Herculi posuerant, quæ ejus unâ & Barbadicorum nomen perpetuò loquetur. Ex iisdem Barbadicis IV. Sacræ Romanæ Ecclesiæ Cardinales invenio, quos Regalis ea Dignitas in oculis Univerfi Orbis longè illustrissimos reddidit. Angelus Barbadicus Episcopus Veronæ Anno 1408. à Gregorio XII. in Purpurâ honorem advocabatur; & Angelum moribus exprimebat. Gregorius Barbadicus Aloysio Contareno Venetæ Reipublicæ ad pacem Monasteriensem Legato Comes & Consiliarius ob egregias animi dotes à senatu adjungebatur. Inde Belgium, Germaniam, & universam Galliam peragraverat. Postea ab Alexandro VII. Chisio, quem Monasterii cognoverat (Pontificis ibi Nuntius erat) utriusque signaturæ Referendarius, & Prælati Domesticus creabatur. Mox Episcopus Bergomensis factus; & demum Anno 1660. die 5. Aprilis Sacro Purpuratorum Senatui cooptatus. Ejus Viri Virtus prorsus eximia fuit: Alter Carolus Borromæus vulgò indigitabatur, quem etiam munificentiam in pauperes quàm proximè adæquabat; nam decies centena aureorum millia in Ecclesias & pauperes profuderat; cui similes Eleemosynarios Quæstuosæ Venetiæ quàm paucissimos dederint. Tertius ex Barbadicis Purpuratus accesserat Marcus Antonius Corcyræ Episcopus. Hunc Innocentius XI. primum Montis Fiasconis Episcopum; subinde Anno 1686. Sacræ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem dicebat. Erat probissimæ Vir vitæ, & inter nostri Sæculi decora numerandus. Obiit Anno 1706. plenus meritis & virtutibus. Iis omnibus quartus accedit Eminentissimus noster Purpuratus Franciscus Barbadicus, Vir, qui in Sacrà Republicâ administrandâ, admirabilia præbuit documenta prudentiæ. In quo Religio semper ita enituit, ut Romanis in oculis pretiosus evaderet: qui summam rerum experientiam, in causis forensibus frequenter exercitatus, ita possidet, ut nihil sit, quod ejus Sagaciam effugere videatur. Prima ei in Sacrà Republicâ præfectura apud Urbinates obtingebat, ubi Pontificis Prolegatum maximâ sui commendatione agebat. Anno 1713. Auditor Rotæ, Venetæ Reipublicæ nomine creatus, tam solidâ sapientiâ, & eâ integritatis laude, ac constantissimâ justitiæ tenore incidentes causas dijudicabat, ut Sacra Roma de eo Viro, ad quem ceu justissimum causarum parentem omnes concurrebant, summopere sibi gratularetur. Sapientiâ itaque & Religione summus, Episcopus Brixienfis (Bresciam urbem vocant) Anno 1714. denominabatur, ut quam in foris quàm abundantissimè exhibuisset prudentiam, in suis non minus ovibus pascendis exfereret. Brixia Episcopi sedes Garziæ anni adjacet; validis muris,

& castello, quod Gubernator nunquam egredi audet, munita, opibus Florens Venetiarum Nobilis sponsa appellatur. Divus Apollinaris, à Paulo Apostolo ad Ravennates missus, Evangelium Christi omnium primus ibi prædicaverat. In Basilicâ ejus Urbis Ecclesiâ prodigiosa illa Crux hodie dum asservatur, & magna religione colitur, quæ Constantino Magno, cœlis delata, audita cœlestis Genii voce: **IN HOC SIGNO VINCES** Maxentium Tyrannum debellandum dedit. Sic certam victoriæ tesseram Barbadicus penes se, tanquam Episcopus Brixienfis perpetuò tenet, quâ Pastor Vigilantissimus vitiorum Tyrannide agrum Brixiensem liberet, eos sibi Maxentios debellandos credens, qui in Deum, Superos, & Religionem hostes jurati insurgerent. Dein Brixie suæ vigilantissimus Gubernator perpetuò adhærescit, nisi quando eum Universalis Ecclesiæ necessitates Romam advocant. Armatam Itali Brixiam cognominant, cum optima ibi arma cudantur. Est, cur multò felicior nuncupent, quòd Episcopum penes se habeat, qui ex instructissimo virtutum suarum armamentario, tela depromit, *quibus possit resistere in die malo, & in omnibus perfectus stare.* Hinc Sanctissimus Pater Clemens XI. dignissimum judicabat, quem Purpuræ gloriâ insigniret. Facta fuit Promotio 29. Novembris, An 1719. Nec tamen promulgatio ante trigesimam diem Septembris Anni 1720. subsæcra fuit. Interim ille ne utiquam latebat; Sed quem in pectore Pontificis occupaverat locum, eximiarum virtutum suarum famâ præoccupabat. Rubrum Capitis tegmen Abbas Bianchinus Brixiam deportabat. Venienti obviam missus Principis Currus, quem sex generosi equi trahebant, quo ad Basilicas Episcopi Ædes, applaudente populo, devehebatur. Tota Urbs in hilaria effundebatur, & festivis ignibus latissimam diem celebrabat, quâ Corona gloriæ corruscantem charissimum sibi Episcopum vidit. Eodem anno cum Epidemica lues Massiliam miserè depasceret, non modò omnes curas ad publicæ incolumitatis præsidium contulit; sed indictis etiam pro vitanda mortalitate precibus, cœlestem opem implorare non prætermisit. Hinc solemnem Processionem ad Basilicas ædes indixit, populum hortatus, ut à peccando desisteret, tunc etiam Angeli percutientis manum cessaturam; frustra enim adversus delictorum ultionem portas occludi & muniri, nisi peccatorum pestes arceantur, & vitia, quæ calamitates invehant, emendentur. Clemente XI. Sanctissimo Patre funerato, Barbadico Romam eundem erat, ut in illo Orbis celeberrimo conventu novum unâ calculo suo Pontificem diceret; & Innocentium XIII. dixerat, Virum Religione & Sapientiâ sumum. Is Barbadicum maximi semper fecerat, morum integritatem, quam in se excolebat, admiratus in Altero. Quamdiu Romæ Barbadicus versabatur, aut Curias interfuit, aut Basilicas obivit, aut cum eximiæ Sapientiæ Alumnis, quos Sacra Roma, propositis etiam præmiis, ad se invitat, & in unum veluti fertum colligit, suavissimos Sermones miscuit. Ecclesiam S. Petri & Marcellini, suæ demandatam curæ, cum primùm adiret, largis elemosynis plusquam triumphalibus ignibus lætissimam sibi diem illustrare visus. Ejus etiam Ecclesiæ Religiosos, instructiore solito mensa, reficere visus; quin Ecclesiam antiqui Operis, restaurari curavit. Roma discedens, S. S. Crucis Particulam adamantibus circumquaque appositis corruscantem, è Sacris Pontificis manibus donum acceperat; nec minùs Benedictus XIII. Venetum Hominem, Venetis pene ipsèmet (quandoquidem Sacræ Dominicanæ Familiæ ibi adscriptus, mundo & patriâ valere jussu, Spiritually renascebatur) sumâ benevolentia amplectitur. Certè Venetiæ de gemino veluti sole in Barbadicis sibi uno eodèmq; tempore corruscante, sumopere exultant. Nam una Ætas Petrum Barbadicum Patriarcham Venetum, & Joannem Franciscum S. R. E. Cardinalem (in Cœlo Veneto Geminos) intuetur.